

1. DEN POD PSA

„Ustupte! Ustupte!“ uniformovaný policista rozhrnoval zástup zvědavců a zvedal žlutočernou pásku, aby dva zdravotníci mohli projít do vyhrazeného prostoru.

Žárem prohřátý plášť i helma sálaly horkem, pot ho štípal v očích a bojoval s nutkáním na zvracení po několika locích dusivého dýmu. Pohledem skrz zlatem potažený průzor hledal lékaře, konečně je spatřil i s nosítky a zamířil rovnou k nim. V náruči držel balík překrytý ohnivzdornou plachtou.

Zlověstné hučení požáru za zády se začalo mísit se vzrušeným šuměním davu.

„Johne! Kováři!“ své jméno slyšel jakoby pronášené ze všech stran, neodpovídal, jen s tvrdošíjností stroje pokračoval k cíli.

„Řekl jsem, že dovnitř nikdo nepůjde! Kvůli vám jsme nemohli tu barabiznu odstřelit a začíná hořet další dům!“

Vratislav Klusák, šéf odboru pro řešení průmyslových katastrof, se do terénu obtěžoval osobně jen výjimečně, pod reflexním protizářovým pláštěm měl na míru střižený dvouřadý oblek, na napomádovaných vlasech důstojnickou helmu.

Za páskou se mačkali reportéři televizních stanic a zuřivě natáčeli scénu. Kovář se na okamžik zastavil. Kouře se nadýchal o trochu víc, než měl, a teď se mu točila hlava, na tváři cítil naskakující puchýře. Přes kordon policistů se prodral kameraman a moderátor největší televizní společnosti, Klusák se okamžitě napřímil ještě víc a nasadil výraz nejdůležitějšího člověka na světě. Volby se blížily.

„Snese zásah vašich lidí kritický rozbor? Váš útvar je trnem v oku armádě i policii,“ zaslechl Kovář reportéra.

Už opět mohl jít bez rizika, že sebou při příštím kroku praští.

1. DEN POD PSA

„Samozřejmě, máme ty nejlepší lidi, až na pár jedinců z ozbrojených složek, kterých se ale brzy zbavíme.“

John Francis Kovář viděl, jak na něj Klusák úkosem pohlédl, současně ho zabrala kamera. Při poslední akci, po níž opustil aktivní službu u jednotky, byla jeho tvář docela profláknutá a Klusákovi to vadilo. Teď měl příležitost ho zdiskreditovat. Jako by to bylo důležité.

„Doktor!“ zakřičel Kovář chraplavě a poposunul si balík v náruči. Hlas se mu konečně vrátil.

„Co na to můžete říct, kapitáne Kováři?“ oslovil ho Klusák.

„Jděte do prdele, šéfe,“ odpověděl zřetelně.

Klusák zbledl, kameraman rychle střídavě zabíral Kováře i jeho nadřízeného.

„Máte padáka! A ze škody způsobené vaším neprofesionálním jednáním se budete zodpovídat před soudem!“ běsnil Klusák a barvou si nezadal s požárem.

John Kovář přikývl a pokračoval nezměněným tempem k mužům s nosítky, kteří k němu přibíhali od sanitních vozů.

„Slyšíte! Máte padáka!“ řval šéf odboru pro řešení průmyslových katastrof, přistoupil těsně k němu a položil mu ruku rameno.

Plášť byl stále horký, ale ucuknout nestačil, protože ho úder čelem na kořen nosu poslal v bezvědomí na zem.

Zacvakaly blesky fotoaparátů, lidé zašuměli.

Muži s nosítky se nerozhodně zastavili před nehybným tělem. Kovář nečekal, na nosítka položil své břemeno a rozbil ho. Pod pláštěm se objevil sotva pětiletý kluk s tváří zakrytou maskou nouzového kyslíkového přístroje.

„Tak, to bychom měli,“ okomentoval to spokojeně.

„Odvedu vás na ošetřovnu,“ nabídl mu další zdravotník.

„Myslím, že to není třeba, sám jste slyšel, mám padáka,“ kývl na pozdrav a zamířil k výjezdovým vozům.

John F. Kovář zaparkoval svůj otrískaný rover na místě, kde obvykle stávala Lindina červená škodovka. Baterka telefonu to vzdala, stihl napsat jen esemesku, že dorazí o něco později. Z práce si

vzal rovnou i všechny věci, aby se tam nemusel vracet. Vystoupil a zhluboka se nadechl. Uprostřed května ani velkoměstský ruch Prahy nedokázal potlačit jaro v plném proudu. Žena v minisukni a s vypasovaným svetříkem mu věnovala krátký pohled a minula ho. Stačil okamžik a cítil to, tiché cvaknutí někde uvnitř připomínající mu, že je živý, zatraceně živý. Po akci to bylo intenzivnější. Chvilí ji pozoroval. Vzorované punčocháče zdůrazňovaly linii lýtek a stehen, látka obepínala pevný zadeček. Pak si všiml tmavě modrého auta parkujícího v zákazu zastavení na protější straně. Dál předstíral, že sleduje vzdalující se ženu, ale úkosem pozoroval vůz. Připomínal dodávku zkříženou s Ferrari. Zkosená před, neprůhledná skla, předimenzovaný nárazník a extrémně širokoprofilová kola, která snad musela být dělaná na objednávku. Boháči měli různé koníčky, ale tohle auto nevypadalo jako miláček blázna, co se rád prohání třítunovým kolosem rychlostí dvě stě padesát kilometrů za hodinu. Podle oděrek, promáčknutého plechu a obitého nárazníku vypadal stroj spíš jako pracant, kterému nikdo nic nedaruje. Zvyk dávat na všechno pozor byl železná košile. Nechal pozorování a vykročil domů. Těšil se. Na klid, pohodu, na to, až přijde Linda.

Vyběhl do třetího patra, otevřel dveře opatřené na jeho popud bezpečnostním zámekem, který by dělal čest i bance, a otevřel se mu pohled na dvě velké tašky postavené hned v předsíni. Na jedné z nich ležel vzkaz:

Viděla jsem tě v televizi. Slíbil jsi mi, že budeš normální chlap, najdeš si nějaké normální povolání, ale už ti nevěřím. Pořád riskuješ, když se ti něco nelíbí, mlátíš kolem sebe hlava nehlava, ať to stojí, co to stojí. Měla jsem tě ráda, ale já prostě nedokážu snášet strach, co se ti stane, co zase provedeš. A nedokážu si představit, že bych s tebou měla děti. Věci máš sbalené, snad jsou všechny. Klíč hod' dole do schránky. Fakt je mi to líto, ale nedokážu to.

Jela jsem k rodičům.

Ahoj a mnoho štěstí.

1. DEN POD PSA

John Kovář si vzkaz přečetl ještě jednou, dlouhými kroky zamířil do kuchyně, z ledničky vytáhl pivo, otevřel ho a vrátil se zpět na chodbu. Už tady nebyl doma. Posadil se na schody, pomalu upíjel a přemýšlel.

Najednou dostal chuť na cigaretu, i když tu měl naposledy v ústech před dobrými deseti lety.

Telefon zazvonil. Nedůvěřivě sáhl do kapsy a vytáhl otlučený přístroj. Na displeji blikalo neznámé číslo. Zarážející bylo, že baterka měla být vybitá.

„Kovář,“ ohlásil se.

„John Kovář?“ ujistil se mluvčí. „John Francis-František Kovář?“

Byla to žena. Měla sametový, spíš hlubší hlas, ale byl si jistý, že dokáže být i velmi strohý.

„Ano,“ potvrdil. „S kým mluvím?“

„Dala bych přednost osobnímu setkání. Čekáme ve voze před vaším domem. Máme pro vás zajímavou nabídku.“

John Kovář se ještě naposledy podíval pootevřenými dveřmi do bytu, který na nějakou dobu považoval za svůj domov, a pak rázně dveře přibouchl. Muži jako on zřejmě pro takovou věc nebyli stvořeni.

„Hned jsem dole,“ odpověděl a zavěsil.

Displej telefonu rázem zčernal.

Pokřčil rameny, zabouchnul, zamknul a v přízemí klíče přesně podle Lindina přání hodil do otlučené poštovní schránky.

Vyšel před dům a pohledem okamžitě zamířil k modrému vozu. O kapotu se opírala žena ve vypasovaných kalhotách a pánské košili svázané na uzel, takže odhalovala část boků a břicha. Boty měla kotníkové, jen s náznakem podpatku, ruku bez prstenů, ale s červeně nalakovanými nehty, položenou na dveřích. Rozhalenka košile ukazovala počátek úžlabiny mezi ňadry. Podle vzhledu jí nebylo moc přes třicet, podle odtažitého a současně hodnotícího způsobu, jakým Kováře pozorovala, klidně i sto. Kočka, zatraceně nebezpečná kočka, která si je vědoma jak svého vzhledu, tak i schopností, odhadl ji.

Přešel přes ulici a zastavil se u ní. Skrz čelní sklo nic neviděl, ale byl si jistý, že tam má společníka.

„Před okamžikem jste mi telefonovala,“ řekl bez otazníku na konci věty.

„Jste John Francis-František Kovář?“ zeptala se místo odpovědi.

„Ano,“ potvrdil.

„Na co myslíte?“ zeptala se ho bez souvislosti.

„Na to, že pokud nemáte korzetovou, opravdu pevnou podprsenku, můžete mít při některých akrobatických prostocvicích docela problémy,“ odpověděl klidně.

Oči se jí na okamžik zúžily, pak však prohnula rty do úsměvu.

„Člověk nemá dávat otázky, na které nechce slyšet odpověď,“ připsala mu bod.

Měla rty jihoamerické krásky, plné i bez zvýraznění konturovací tužkou. Míšenka, to nejlepší ze severu i z jihu, usoudil nakonec.

„Ta nabídka?“ nadhodil.

„Probereme ji uvnitř vozu. Je extrémně soukromé povahy a tam máme jistotu, že nás nikdo nebude odposlouchávat,“ odpověděla a otevřela dveře do nákladového prostoru.

Kovář věděl, že uvnitř na něj někdo čeká a bude v nevýhodě. Nepředpokládal však, že by mu někdo po tolika letech šel po krku. A dělal to tak komplikovaně.

„Bojíte se?“ zeptala se posměšně.

„Jsem opatrný,“ odpověděl a vstoupil.

Uvnitř auta bylo méně místa, než očekával, a přesně podle předpokladu tam někdo čekal. Velký černoch s vyholenou hlavou a množstvím svalstva, že by stačilo pro dva normální muže. Pozoroval Kováře zabořený do řidičského křesla, tentokrát však otočeného proti směru jízdy. Žena se posadila na místo spolujezdce a také se otočila čelem dozadu. Kovář se posadil, ruce si položil na kolena a klidně se rozhlížel. Vůz byl napakovaný elektronikou, v pootevřeném šuplíku zahlédl nejasný obrys něčeho, co musela být zbraň. Zbraň, na kterou civilisté neměli nárok. V zadní části vozu byly připraveny k okamžité výměně náhradní pneumatiky s hřeby. Další věc, která byla proti pravidlům, ale na ledě extrémně užitečná.

„John Francis Kovář, bývalý člen útvaru pro likvidaci průmyslových katastrof, předtím kapitán speciální jednotky vedené

1. DEN POD PSA

v rámci útvaru rychlého nasazení,“ začal černocho odříkávat monotónně a s jistou blahosklonností.

Kovář věděl, že si do oka nepadli, bylo to vzájemné.

„Mise v Iráku, Guatemale, Izraeli, Paříži.“

Poslední informace Kováře překvapila. Pařížská mise šla přes ústředí NATO, nikdo v republice o ní neměl mít ani tušení. Byla to nejbizarnější akce, které se kdy zúčastnil.

„Jo, to je všechno pravda. A kdo jste vy a jak se jmenujete?“

„Do toho vám zatím nic není,“ usadil ho černocho.

Kovář přikývl.

„Dobře, vám budu říkat pane Černý a vám...“ podíval se na ženu.

„...Monika. Monika postačí, ne?“ odpověděla rychle.

„Jistě, Monika je fajn.“

„Takže, pane Černý, buď mi řeknete, co jste zač, pro koho pracujete a co mi chcete, nebo si vystoupím a můžete ohromovat zase někoho jiného.“

Černocho polkl, ale na těle se mu nepohnul ani sval, jen v očích se objevilo trochu víc studeného lesku.

„Říkala jsem, Franku, že ty nejsi nejvhodnější typ na verbování lidí, jako je tady John Kovář,“ chopila se iniciativy Monika.

„Jo, dvě holky by fungovaly lépe,“ odtušil Kovář.

„V současné době nemáte žádné příbuzné ani jiné občanské vazby a závazky. V patnácti procentech případů jste po rozchodu svou přítelkyni kontaktoval. Pokaždé jste to však učinil do deseti minut. Nemíníte ji ještě oslovit?“ pokračoval Frank a Kovář mu nemohl upřít profesionalitu.

Svůj vztek překousl.

„V patnácti procentech případů? Tomu nerozumím,“ zeptal se. „Ale ne, kontaktovat ji nemíním. Rozhodla se.“

„Porozumíte, pokud vezmete práci, kterou vám nabízíme,“ odpověděla místo Franka Monika. „Práci pro agenturu EF – Equilibrii Ferar...“

John Kovář si všiml, že se na komplikované palubní desce, připomínající víc kokpit stíhačky než místo pro řidiče, rozsvítila rudá obrazovka, vzápětí zazněl zvukový signál.

Frank i Monika sebou trhli.

„Řízený jednosměrný tunel cílený na nás!“ vyhrkla.

Oba současně se přikurtovali do křesel a vytočili k přístrojům. John Kovář netušil, co to znamená, ale nikdo mu nemusel říkat, aby se také připoutal. Akcelerace ho zamáčkla do křesla, měl pocit, že látka se tvaru jeho těla poddává až příliš dokonale.

„Tři křižovatky a jsme na výpadovce!“ křičela Monika.

Kovář cítil, jak Frank tlačí motor vozu až k hranici jeho schopností. A ta ležela zatraceně daleko. Koutkem oka zahlédl ukazatel tachometru. Dvě stě dvacet, čtyřicet, šedesát. Pokud nebudou mít zelenou, zbude z nich všech jen mastný flek a několik ohořelých těl.

Před čelním sklem se mihlo Porsche, Frank ho objel myškou a dál se řítí v rychlejším pruhu. Tři sta.

„Ti parchanti se nás drží! Ukotvili nesynchronizovanou bránu přímo na nás!“

Monika musela křičet, aby ji bylo přes vytí motoru slyšet. Současně však horečnatě pracovala na výsuvném terminálu před sebou a v jejím hlase nebyla ani stopa po panice.

„Pak nezbyvá, než na to šlápnout,“ odpověděl Frank klidně, jako by dosud plynový pedál jen lechtal.

Kovář ho neslyšel, význam odpovědi odezřel v panoramatickém zpětném zrcátku kombinovaném se záznamem kamery. Předjeli policejní škodovku, stačila jen zapnout maják a ztratila se daleko vzadu.

Čtyři sta.

„Rychleji sakra! Rychleji!“ křičela dál Monika.

„Drží nás, ty svině nás drží a já s tím nic neudělám!“

Vzduch za okny získal nazlátlou barvu, Kovář měl pocit, že se řítí bublinou mazlavého ohně. Možná to nebyl dojem, protože ho najednou v očích páčil pot.

„Tři sekundy do navedení! Už nás mají!“

Frank vyrval z panelu nějakou pojistku, Kováři se zatmělo před očima, poslední číslovka, kterou spatřil, musela být halucinace. Žádné auto přece nejedí po silnici rychlostí šest set třicet kilometrů za hodinu. Nebo ano?

1. DEN POD PSA

Křeslo se vzepjalo, donutilo páteř opřít se do srdce a do plic, jako by ho někdo pořádně nakopl. Zlatá venku se změnila v oslnivě bílou. Pak přišel stav beztlíže, Kovář viděl kapky krve z vlastního nosu a úst, jak se vznáší kousek před ním, volume někdo ztišil na minimum.

„Docela slušná akcelerace,“ slyšel sám sebe. „Má ta vaše kára dobré airbagy?“

„Dobřej fór,“ odušil Frank. „Jestli to přežijem, máš u mě pivo.“

Pak přišel náraz. Jeden z mnoha a každý o nic slabší než předchozí. Jako by sérií pružných blan propadávali do nekonečna.

„Vyhazují nouzovou kotvu!“ řekla úsečně Monika.

Kovář nechápal, jak při takových otřesech dokáže mluvit.

„Ještě nejsme pod kritickou mezí!“ snažil se ji Frank zastavit.

„A kdy jindy, když ne teď?“ odsekla.

Kovář nevěděl, co udělala, ale bílá najednou přešla v zlatou, pak se za okny opět míhal reálný svět. Při prvním kontaktu podvozku se zemí se kousl do jazyka.

Při dalším se celý vůz nahnul na levou stranu a začal se nezadržitelně překlápět.

Boční stěna se prohnula, jak po ní klouzal, současně se prostor zatměl rychle polymerující pěnou.

Airbagy, došlo Kováři, a přetížením ztratil vědomí.

2. Z DEŠTĚ POD OKAP

Probral se v okamžiku, kdy pěna začala sublimovat a její pružné sevření ochabovalo. Měl pocit, že se mu bezpečnostní pásy zaryly až kamsi do plic a slisovaly mu hrudník na placku. Svůj účel však zjevně splnily.

„Přežili jsme,“ řekla s jistým překvapením Monika. I v krkolonné poloze zůstala přikurtovaná v sedadle, dlouhé černé vlasy jí teď neuspořádaně visely kolmo k zemi a částečně zakrývaly tvář. Spona, kterou je měla původně sepnuté, nevydržela prudké brzdění a skončila bůhví kde.

„Zatím,“ odtušil zachmuřeně Frank, jediným pohybem se odepnul a jako černá puma dopadl na bok kabiny. Přes čelo se mu táhl mělký šrám a krev mu orámovala obličej vlnitým závojem.

Byl velký a těžký, současně se uměl pohybovat s pružností, kterou by Kovář u tak mohutného muže nečekal. Napodobil ho a s Monikou se zbavili pásů současně.

Okamžik čekali všichni tři v napjatém tichu. Pravidelné kapání, mohla to být stejně dobře brzdová kapalina jako tekoucí nádrž, se mísilo s postupně zesilujícím hlukem motorů. Nepříliš dobře seřizovaných, ale o to větších motorů. Takhle nějak zněly staré nákladáky s nepřepřlňovanými dvanáctiválci. Kovář měl pro ně ucho, naučil se to v Asii, kde na obstarožních, ale zatraceně průchodivých mašinách přijížděly z džungle eskadry povstalců.

„Kde to jsme?“ zeptal se.

Byl si jistý, že v Praze už určitě ne, i když naprosto netušil, jakým záhadným způsobem se z ní dostali.

Jeho otázce nikdo nevěnoval pozornost.

„Jo, mají to připravené, chtějí nás za každou cenu zabít,“ řekla Monika, strohým gestem si stáhla vlasy do culíku, natáhla se

2. Z DEŠTĚ POD OKAP

k jedné z bočních skříní, teď vzhledem k pozici vozu nad nimi, rázně potáhla za madlo a vysunula tak z útrob schránky zbraň ve speciálním úchytu. Kovář na první pohled připomínala karabinu Benneli s přidavnou brokovnicovou hlavní a granátometem.

Frank otevřel větší schránku a vytáhl monstrum, které vypadalo jako nepatrně zminiaturizovaný dvojhlavňový protiletadlový komplet.

Hluk motorů zesílil, vzápětí se ozval charakteristický zvuk. Znělo to jako lehké kanóny, dvacítky. Země se otrásla, vzápětí dávka zabubnovala na podvozek vozu, znělo to, jako by se ocitli uvnitř gigantického reproduktoru.

„Něco pro mě?“ zařval Kovář, aby ho vůbec bylo slyšet.

„Amatérům hračky do rukou nepatří,“ křikl Frank, vykopl dveře dodávky, Monika vyhodila kouřový granát a kryti dýmem vyskočili ven.

Kovář nečekal a následoval je.

Kus nad ním zasyčela dávka, přilepil se k zemi a skryl se za pozvolnou terénní vlnou, pak se teprve opatrně začal rozhlížet. Nacházeli se v mírném svahu, kus pod nimi vedla rozbitá cesta. Právě z ní sjížděli poslední šediví obrněnci ženoucí se po louce směrem k nim. První tři nebyli dál než dvě stě metrů. Kolik jich je za nimi, neviděl, protože je ukrýval vypouklý svah. Otočná hlaveň plivla oheň, střelec se zaměřil na jejich vůz, další na prostor okolo. Vzduch se zatměl zvířenou hlínou a kamením, do uší se zahryzávalo kovové řinčení zasaženého auta. Kovář, stále přilepený k zemi, věnoval krátký pohled krajině za nimi. Brázda, kterou při havárii vyryli, začínala hlubokým protáhlým kráterem poznamenaným ohněm a pokračovala skoro půl kilometru až k místu, kde nakonec zastavili.

Do rachocení dvacítkových kanónů se vmísil další zvuk, rychlejší, ostřejší a tak nějak smrtonosnější. Frank se objevil v pokleku u zakrslého keře a opětoval palbu. Celý se třásl v rytmu střel, ale nějakým zázrakem dokázal svou zbraň udržet. První obrněnec se zastavil, zásah změnil jeho čelní pancíř v ementál, druhý vybuchl, sotva na něj Frank přenesl palbu. Ze třetího se vyrojili pě-